

Dat was Simon Korteweg, dit is H III, NOS Jazz, MdR. NOS-Jazz-
geschiedenis, deel 43.

laat 1 Duke Ellington a/h Orchestra: Stompy Jones (Duke Ellington)
B/5 - 3:02 - RCA 741.114

In New York, voor Victor, nam Duke Ellington met zijn orkest op
9 januari 1934 dit eigen stuk op, "Stompy Jones", waarin de solisten
waren: Lawrence Brown-trombone, Barney Bigard-klarinet, Cootie
Williams-trompet, Harry Carney-baritonsaxofoon, ~~aan het slot de~~
trombonist ~~Lawrence Brown~~ ^{en met piano door} Joe Nanton. Ook de volgende
dag werd ~~dit stuk~~ een nieuwe Ellington-compositie vastgelegd, maar
die zou tot het einde op 't repertoire blijven: "Solitude".

dem Duke Ellington a/h Orchestra: Solitude (Ellington, DeLange, Mills)
B/6 - 3:26 - idem

6.5.16 Ellington aan de piano, Joe Nanton-trombone, Artie Whetsol-trompet
en Barney Bigard-klarinet, 10 januari 1934 in "Solitude", voor
Victor in New York. In de maand mei was het orkest weer in
Hollywood. Voor Paramount werd een korte muziekfilm opgenomen, nu
met puur en alleen Ellington's eigen muziek. Die gaat in vier delen:
'The Laborers', 'A Triangle', 'A hymn of sorrow' en 'Harlem rhythm'.
Het tweede van die vier delen, 'A triangle', bestaat op zichzelf
uit drie korte deeltjes, 'Dance', 'Jealousy' en 'Big City Blues'. In
dat laatste hoort u kort, en ze is in de film ook te zien, de toen
19-jarige Billie Holiday. Duke Ellington's film-short "Symphony
in Black".

laat 2 Duke Ellington a/h Orchestra: Symphony in Black (Duke Ellington)
A/2 - 7:35 - Max MLP 1001

"Symphony in Black". U hoorde de soundtrack van deze Duke Ellington-
film voor Paramount, mei 1934 opgenomen in Hollywood. Het eerste
deel was 'The laborers' met solistisch Freddy Jenkins-trompet,
Johnny Hodges-altsaxofoon en Lawrence Brown-trombone. ~~XXXXXXXXXXXX~~
Het tweede deel heette 'A triangle' en bestond uit 'Dance' met
Lawrence Brown-trombone en Cootie Williams-trompet, 'Jealousy'
waarin alleen trompettist Freddy Jenkins, en 'Big City Blues' met
Barney Bigard-klarinet, de stem van Billie Holiday, de trombone van
Joe Nanton en ten slotte Johnny Hodges-altsaxofoon. ~~XXXX~~ Deel drie
was getiteld 'A hymn of sorrow' - Artie Whetsol hier op trompet,
het vierde en laatste deel was 'Harlem Rhythm' met trompettist
~~XXXXXXXXXXXX~~ Freddy Jenkins.

Duke Ellington et

Het derde deel van 'A triangle', genoemd 'Big City Blues' waarin ~~op~~ op onduidelijke manier Billie Holiday terecht was gekomen (in haar autobiografie zegt ze er niets over) die 'Big City Blues' was of werd Ellington's "Saddest tale". Met de stem van Duke Ellington nu, en voor het eerst de bas-klarinet van Harry Carney: "Saddest tale".

laat 3 Duke Ellington a/h Orchestra: Saddest tale (Duke Ellington)
1/4 - 3:18 - CBS 88137

"Saddest tale", 12 september 1934 voor Brunswick in New York. Barney Bigard-klarinet, Joe Nanton-trombone, Johnny Hodges-altsaxofoon, Harry Carney-basklarinet en Duke Ellington die zijn eigen korte tekst zei. In 1935 zou er nogal wat veranderen in de ~~band~~ Ellington band, in de hele jazz-scene trouwans, maar dat komt later aan de orde. Want ik wil nog even wat andere big band muziek uit het begin van de jaren dertig doornemen, voor ik aan kleine formaties uit die periode ga beginnen. Een van de orkesten die dat van Ellington in de Cotton Club in Harlem opvolgde werd geleid door Jimmy Lunceford.

Een band die technisch zeer gepolijst speelde, veel show-werk deed, ^{en} die in vakkringen, ^{en} musici vooral, snel een grote reputatie kreeg. Af en toe werden zeer fraaie jazzstukken gespeeld, en kei-harde snelle swingstukken, deze laatste geleverd door Will Hudson die in dienst was bij Irving Mills, nadat Cab Calloway hem in '32 naar New York had laten komen. Hudson's werk voor speciaal Jimmy Lunceford baarde in die tijd nogal opzien - het waarom is ook nu nog best navoelbaar als we luisteren naar zijn "White heat".

laat 4 Jimmy Lunceford a/h Orchestra: White heat (Will Hudson)
A/3 - 2:30 - RCA Victor 741 045

De Jimmy Lunceford band op 26 januari 1934 voor Victor in New York met een compositie en arrangement van Will Hudson: "White heat". Muziek die met zijn 'riffs' -steeds herhaald figuurtje- typerend is voor de Swing Era, het Swing Tijdperk, dat rond deze tijd begint en een tiental jaren zou duren. De Lunceford band in deze opname: 3 trompetten: ^(Chewy) Eddie Thompkins, Tommy Stevenson en Sy Oliver, 2 trombones: ^(Jolie) Henry Wells en Russell Bowles, 3 saxofoons-Willie Smith, Earl Caruthers en Joe Thomas, ^{en} In de ritmesectie Edwin Wilcox-piano, Al Norris-gitaar, Mose Allen-bas en Jimmy Crawford-drums. Zomer '34 werd de rietsectie door toevoeging van Laforet Dent-altsaxofoon, tot vier uitgebreid, en op 4 september werd voor Decca in New York Duke Ellington's "Sophisticated lady" opgenomen in het arrangement van Willie Smith. Dat is 't slot van deel 2 in de Nov 1941 gesch. mdr.

laat 5 Jimmy Lunceford a/h Orchestra: Sophisticated lady (Duke Ellington)
A/1 - 3:12 - Ace of Hearts AH 155

dat was de laatste Amerikaanse platenmaatschappij

"Sophisticated lady" van Duke Ellington, gearrangeerd door Willie Smith, ~~van~~ ^{de} Jimmy Lunceford Band op 4 september 1934 voor Decca in New York. ~~En nu~~ ^{show} een typisch theaterstuk ~~van het soort~~, gearrangeerd door pianist Edwin Wilcox, gezongen door Willie Smith en de band, van 18 december 1934, ook weer voor Decca, "Rhythm is our business", eind van deel 34 in de NOS Jazzgeschiedenis, Mdr.

idem Jimmy Lunceford a/h Orchestra: Rhythm is our business (Lunceford)
A/laatste - 3:15 - idem

Rhythm is our business, de Jimmy Lunceford band met Joe Thomas, waardoor het orkest een grote populariteit voor Decca in NY, 4 sept 1934. ⁶⁵ it publick hard. Willie Smith - introduceerde enkele musici